

Andere boeken van Eline Vantilt bij Clavis

Vorbij de sterren

HOOFDSTUK 1

Les volgen als het buiten al donker is, dat zou verboden moeten zijn, dacht Cas, niet voor de eerste keer. De laatste bel zou moeten luiden wanneer het begint te schemeren, en geen moment later. Zo'n nieuwe regel zou naar school gaan in het Sint-Barthacollege een heel pak beter maken.

Dan zou hij nu al zijn boeken in zijn tas stoppen en het klaslokaal uit lopen. Hij zou de hele weg naar de fietsenstalling rennen, zijn fiets op springen en naar de stripwinkel rijden. Daar zou hij dan de nieuwe manga uit de reeks van *Het Zwaard van Atsuko* kopen, waar hij al maanden op wachtte. En dan nog zou hij mooi voor het donker thuis zijn. Niet dat hij bang was om in het donker te fietsen. Helemaal niet. Hij gaf er niets om, maar hij had zijn moeder beloofd dat hij elke dag voor het begon te schemeren thuis zou zijn. Dat had zij hem laten beloven op de dag van de verhuizing, toen hij nog niet wist dat het op het eiland Poelberg om half vijf al donker was. Ja, zo sluw was zijn moeder wel.

Van de nieuwe regel was helaas nog geen sprake, dus hij zat nog vijftien minuten vast in de les van mevrouw Oostvaren. En na die vijftien minuten zou het niet meer lukken om de manga te kopen én op tijd thuis te zijn.

Cas begroef zijn actieplan ergens in zijn achterhoofd en

Eline Vantilt
Hoe Cas toevallig geestenjager werd
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagillustratie: Johan Klungel
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: fantasie, mysterie, geesten
NUR 283
ISBN 978 90 448 4503 7
D/2022/4124/168
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

dacht na met wie hij zou moeten praten om zijn nieuwe regel in te voeren. Net toen hij had besloten dat het de eerste minister van Poelberg zou moeten zijn, kwam er plots een andere, nuttigere gedachte in hem op.

Mama is pas om zes uur thuis.

Een sprankeltje hoop flakkerde in hem op. Hij had dus wél tijd om naar de stripwinkel te fietsen. Als zijn moeder erachter kwam, zou ze hem natuurlijk levenslang huisarrest geven, maar dat risico wilde hij wel nemen. Hij zou elk risico nemen om die dag nog de nieuwe aflevering van *Het Zwaard van Atsuko* in zijn handen te hebben.

Terwijl mevrouw Oostvaren doordreunde over het mesolithicum, zat Cas mentaal al op zijn fiets en racete hij door de straten van Poelberg. Hij beeldde zich in hoe hij de winkel binnenging en snel weer buitenkwam met de nieuwe strip in zijn rugzak. Daarna fietste hij vliegensvlug naar huis, waar hij de strip op zijn kamer zou verstoppen.

En dan, als mama 's avonds uitgeput op de bank in slaap valt, begin ik te lezen.

Cas glimlachte. Het was een goed plan.

‘Vind je dat grappig, Casper?’

Cas kromp ineen, terwijl de leerlingen rond hem grinnikten. Hij haatte zijn volledige naam.

‘Nee, mevrouw.’

Mevrouw Oostvaren stapte naar zijn bank. Ze was een giraf van een vrouw met een glimmend, glad gezicht. Cas beeldde zich in dat ze het elke ochtend inoliède en haar losse huid daarna met een wasknijper achter op haar hoofd strak spande. Misschien droeg ze haar dikke bruine haar daarom wel in een knotje: om de wasknijper te verbergen.

‘Je hebt geen idee wat ik de laatste tien minuten heb verteld. Of wel soms?’

Nee, mevrouw, dacht Cas terwijl hij opzijeunde om voorbij mevrouw Oostvaren naar het bord te kijken. Spijtig genoeg werd hij niet wijzer van de wereldkaart die ze daarop had geprojecteerd.

‘Ga je niet eens een gokje wagen?’ vroeg ze toen Cas niet antwoordde.

Dat leek hem niet slim. Het zou toch fout zijn, waardoor mevrouw Oostvaren nog kwader zou zijn. Zijn oren zouden zo rood worden als een tomaat en zijn klasgenoten zouden nog harder lachen.

Dat wilde hij natuurlijk niet, maar wat moest hij dan zeggen? Nee, dank je?

‘Eh ...’ zei hij om wat tijd te rekken.

Mevrouw Oostvaren tuitte haar lippen. Ze verwachtte een antwoord.

Net op het moment dat Cas zijn mond opendeed om sorry te zeggen, vloog de deur open.

Alle hoofden in de klas draaiden van hem weg. Mevrouw Oostvaren keerde hem zelfs de rug toe en leek hem onmiddellijk te zijn vergeten. Alle aandacht ging naar de andere kant van het lokaal, waar de deur tegen de muur botste.

Cas slaakte een zucht van opluchting. Hij was gered.

Hij keek voorbij mevrouw Oostvaren naar de deuropening, waar Fien stond. Ze droeg donkere kleren en zwarte schoenen, zoals gewoonlijk. Ze droeg zelden iets met kleur, alsof ze vond dat er al genoeg kleur zat in haar vuurrode haren en roze wangen. Haar ogen sprongen van gezicht naar gezicht tot ze op dat van mevrouw Oostvaren bleven rusten.

‘Wat leuk dat je ons op dit uur nog verblijdt met je gezelschap.’

De stem van mevrouw Oostvaren droop van het sarcasme.

‘Je bent te laat,’ voegde ze eraan toe, alsof dat nog niet duidelijk was.

Alweer, vulde Cas in zijn gedachten aan.

Fien kwam vaak te laat. Eerst dacht hij dat dat kwam omdat ze nieuw was en daarom telkens verdwaalde in het grote gebouw – dat was hem in het begin ook een paar keer overkomen – maar dat was niet het geval. Als dochter van de directrice was ze haast opgegroeid in het schoolgebouw en kende ze het beter dan wie ook.

‘Sorry,’ zei Fien kortaf.

‘Wat is je excuus dit keer?’

‘Mijn veter was los.’

Cas keek naar haar schoenen. Het waren enkellaarzen met gespen.

‘Als je nog één keer te laat komt, moet je nablijven.’

Fien knikte. Het leek haar weinig te kunnen schelen.

‘Kom, ga naar je plaats en pak je boek. Bladzijde 26.’

Zonder nog een woord te zeggen deed Fien de deur achter zich dicht en wandelde ze met opgeheven hoofd naar haar bank, naast die van Cas. Iedereen keek naar haar, maar dat deed haar niets. Het was alsof ze het niet eens merkte.

Toen ze ging zitten, prikte Cas’ neus. Ze rook naar zweet en naar katten, daar was hij allergisch voor. Hij vroeg zich af waar ze al die tijd had gezeten, maar dat was een mysterie dat hij nooit zou oplossen. Hij en Fien waren niet bepaald vrienden.

‘Lekker makkelijk heeft zij het,’ fluisterde Thijs naast hem.

‘Zij komt overal mee weg.’

‘Ja, echt wel,’ antwoordde Cas, ook al was het niet helemaal waar wat Thijs zei.

Fien had al vijf keer moeten nablijven, in het begin van het jaar, toen de leerkrachten nog streng waren en hoopten dat ze haar lesje zou leren. Wanneer dat niet gebeurde en ze te laat bleef komen, waren ze maar gestopt met straffen uitdelen. Nu dreigden ze er alleen maar mee.

‘Lees de volgende vijf pagina’s in stilte en beantwoord de vragen aan het einde van het hoofdstuk,’ zei mevrouw Oostvaren, terwijl ze naar voren wandelde. Enkele leerlingen zuchtten en kreunden. ‘En doe maar niet alsof, want ik zal een paar van jullie uitpikken om jullie antwoorden voor te lezen.’

Nog meer gekreun en gezucht.

‘Te beginnen met Fien,’ zei ze en ze glimlachte tevreden.

Mevrouw Oostvaren liet haar misschien niet meer nablijven, maar ze kon Fien nog op andere manieren straffen. Ze stond kaarsrecht achter haar bureau en keek Fien recht in de ogen. Ze leek te wachten op een reactie, maar Fien gaf geen kik. Ze deed braafjes haar rugzak open, alsof ze dat laatste niet had gehoord, en verdiepte zich in haar boek.

Ook Cas sloeg zijn boek open en begon te lezen. Hij vloog door de bladzijden, in tegenstelling tot Thijs. Die kneep zijn ogen tot spleetjes, alsof hij de tekst magisch zou begrijpen als hij er maar lang genoeg naar staaarde. Cas wilde net vragen welk woord hij niet snapte, toen er een klein propje papier op zijn bank viel.

Cas keek over zijn schouder. Schuin achter hem zaten Bram en Stijn, twee van zijn vrienden. Ze leunden geheim-

zinnig tegen elkaar aan en gniffelden terwijl ze stukjes papier van Brams notitieboek scheurden en er propjes van maakten.

Bram duwde zijn bril verder op zijn neus en gooide het propje op Fien, die recht voor hem zat. Die had niets door, want het propje bleef vasthangen in haar dikke krullen. Er zaten ook al drie andere propjes in.

Stijn, van wie het gezicht constant met rode vlekken en puistjes was bedekt, maakte oogcontact met Cas. Hij wees naar Fien en lachte stiller, alsof propjes in iemands haren gooien het leukste was dat er bestond. Toen Cas niet lachte, hield Stijn zijn propje omhoog en wees hij van Cas naar Fien. Stijn wilde dat Cas meedeed met gooien.

Cas schudde zijn hoofd.

‘Waarom niet?’ leek Stijn geluidloos te vragen.

Cas schudde opnieuw zijn hoofd. Omdat ik nog niet zo lang geleden net zoals Fien was, dacht hij bij zichzelf.

Cas was niet brutaal geweest en had ook geen zwarte schoenen en kleren gedragen op zijn vorige school, maar hij las liever manga’s, Japanse strips, dan dat hij voetbalde. Hij was ook gek op lokale spookverhalen en mythes, en hij hield ervan om zich in een monster te verkleden op Halloween ... en op zijn verjaardagsfeestjes.

Op zijn vorige school hadden ze hem eindelijk geplaagd met zijn hobby’s. Eén keer hadden een paar jongens zelfs een van zijn manga’s afgepakt. Cas had in het rond gesprongen en hun met een gênante hoge stem gevraagd te stoppen. Dat hadden ze allemaal gefilmd, en de volgende dag had de hele school het gezien. Hij werd nog steeds rood als hij daaraan terugdacht.

Terwijl Cas nog deels in het verleden zat, haalde Stijn in het heden zijn schouders op en gooide hij het propje zelf,

maar het miste zijn doel en raakte Fiens schouder. Dat deed Stijn en Bram natuurlijk nog harder lachen ... totdat Fien zich omdraaide.

De jongens bogen zich vlug over hun boeken, zodat het leek alsof ze al die tijd niets anders hadden zitten doen dan lezen. Fien vernauwde haar ogen en keek hen argwanend aan. Na enkele seconden leek ze hun toneelstukje toch te geloven, want ze draaide zich weg van Stijn en Bram.

Ze keek nu recht in de ogen van Cas, die haar met half-open mond aanstaarde.

‘Heb jij iets gegooid?’ fluisterde ze met felle stem.

Cas schudde enkel zijn hoofd. Hij kon niet praten als ze hem met haar vurige ogen aankeek.

‘Wie dan wel? Want ik heb iets ...’

Haar hand was ondertussen naar haar haren gegaan, waar haar vingers op een van de propjes stootten. Fien nam het vast en trok het uit haar krullen. Ze keek naar het propje in haar handpalm alsof het iets heel smerigs was, zoals een bolletje kauwgom vol speeksel of een stinkende sok.

‘Wat ...’ begon Fien, maar ze maakte haar zin niet af.

Haar handen gingen terug naar haar haren.

‘In stilte, had ik gezegd,’ zei mevrouw Oostvaren terwijl Fien de andere propjes uit haar krullen haalde. Bij elk propje werd haar gezicht roder en roder. Tot het de kleur had van een rode biet.

‘Wat is daar aan de hand?’

Fien schoof haar stoel naar achteren en ging staan.

‘Wie heeft dit gedaan?’ riep ze.

Ze stak haar hand uit, zodat iedereen in de klas de propjes kon zien.

‘Fien, ga zitten. Nu,’ zei mevrouw Oostvaren, die haastig naar haar toe stapte.

‘Iemand heeft dit in mijn haar gegoooid.’

Er klonk geroezemoes in de klas. Sommige leerlingen haalden hun gsm tevoorschijn.

‘Ga zitten,’ herhaalde mevrouw Oostvaren, alsof ze Fien niet had gehoord.

‘Nee, ik wil weten wie het was.’

Mevrouw Oostvaren stond voor Fiens bank en torende boven haar uit, maar Fien was niet bang. Ze deed alsof ze mevrouw Oostvaren niet zag en draaide zich naar Cas, die zijn oren warm voelde worden onder Fiens vernietigende blik.

‘Jij,’ zei ze fel. ‘Jij hebt het gezien.’

Cas’ moed zonk hem in de schoenen.

‘Ik?’

Daar was die gênante, hoge stem weer.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik heb niets ...’

‘Je liegt,’ siste Fien.

‘Fien, dit is je laatste waarschuwing. Als je nu niet gaat zitten, stuur ik je naar de directrice.’

Fien keek niet naar mevrouw Oostvaren, maar naar Cas. Haar vernietigende blik was verdwenen. Met haar ogen smeekte ze hem om de waarheid te zeggen en haar te red- den van een straf die ze niet verdiende. En dat was ook zo. Fien verdiende het niet om gestraft te worden, want dit keer had ze niets fout gedaan.

Cas wist dat hij de waarheid moest vertellen. Dat wilde hij ook doen, maar toen hij naar Bram en Stijn keek, die hun hoofden schudden en hem vuile blikken toewierpen, bleven de woorden in zijn keel steken.

Als hij hen verklikte, zouden ze vast geen vrienden meer willen zijn. En Thijs, die zou volgen, want die volgde altijd. Dan was hij weer alleen.

‘Ik heb niets gezien,’ mompelde Cas.

‘Zo is het genoeg,’ zei mevrouw Oostvaren. ‘Pak je spul- len en ga naar de directrice. En de rest van jullie, lees verder of ik geef jullie een test.’

Het geroezemoes stierf weg. Het enige geluid in de klas kwam van Fien. De poten van haar stoel schraapten over de vloer toen ze opstond. Nadat ze haar spullen in haar rugzak had gegoooid, zwaaide ze hem over haar schouder en duwde ze de stoel terug op zijn plaats.

Net voor ze vertrok, sloeg ze met haar hand op Cas’ bu- reau.

Cas schrok zo hard dat hij een centimeter opsprong.

Hij keek op van zijn boek, recht in haar vurige ogen vol woede.

‘Bedankt, lafaard,’ beet ze hem toe.

Daarna stormde ze de klas uit en sloeg ze de deur achter zich dicht.

Cas blies zijn adem uit en zakte onderuit in zijn stoel. De rest van de les klopte zijn hart in zijn keel en voelde zijn ge- zicht gloeiend heet aan. Hij probeerde verder te lezen, maar het was alsof het boek ineens in een andere taal was geschre- ven die hij niet begreep.

Hij bleef ook de hele tijd aan Fien denken: of ze was weg- gelopen van school of echt bij de directrice zat, welke straf haar moeder haar zou geven en of ze hem nu voor de rest van haar leven zou haten.

Cas dacht dat hij blij zou zijn als de laatste bel van de dag

door de gang luidde. Hij zou zich enthousiast naar de stripwinkel haasten ... Maar toen het eindelijk zover was, was hij niet blij en had hij geen zin om de nieuwe Atsuko te gaan halen. Hij wilde ook niet op school blijven rondhangen met Bram en Stijn, die uitzinnig waren en hem bleven bedanken.

Hij fietste meteen naar huis, en was zo nog voor het donker thuis.

HOOFDSTUK 2

Cas parkeerde zijn fiets tegen het hek van een gammel huisje, waarvan de gevel met okergele houten planken was bekleed. In een ander land zou zo'n geel huis opvallen, maar op Poelberg paste het perfect tussen de andere huizen van de straat, die een rode, blauwe of groene kleur hadden.

Cas vroeg zich af of de inwoners hun huizen in zulke felle kleuren verfden omdat ze het mooi vonden, of omdat het zo makkelijker was om hun huis te herkennen. Buiten de verschillende kleuren waren de huizen op Poelberg namelijk identiek.

Best slim, dacht Cas, terwijl hij over het stenen pad wandelde. Tussen de voegen en het gras van de voortuin groeide onkruid in het wilde weg. Zijn moeder had het te druk en zijn abuelo was te oud en te zwak om de tuin te verzorgen.

Dan moet ik er in het weekend zelf iets aan doen, dacht hij.

Cas ging naar binnen en liep door de keuken terwijl hij het tuinklusje in de agenda van zijn gsm zette. Na vijf stappen was hij al in de woonkamer, waar abuelo – zijn grootvader langs zijn moeders kant – op zijn vertrouwde plek zat, in de lederen fauteuil aan het raam dat op de straat uitkeek.

Zijn grootvader had dunne grijze haren en hij was zo gerimpeld als een rozijn, maar hij zag er verzorgd uit in zijn